

14de zondag door jaar C

Lc. 10, 1-12. 17-20

Nog geen 60 jaar geleden telde Eindhoven zo'n 36 parochies. Dat wil dus ook zeggen: 36 katholieke kerken, 36 pastoors en een veelvoud aan kapelaans. Daarnaast waren er nog de religieuzen: zusters, fraters, paters, waarvan velen actief waren in het onderwijs, de zieken- en bejaardenzorg. Kortom: alles ademde "katholiciteit" uit. Zelfs de duivenbond was katholiek en had een geestelijk adviseur.

Tegenwoordig is dat anders. Van die Roomse fierheid is niets meer over. Er zijn nog 9 katholieke kerken in gebruik en nog 2 pastoors in Eindhoven. De laatste religieuzen hebben zich teruggetrokken in het bejaardenhuis en jaar na jaar wordt het groepje kleiner.

De neiging kan dan groot zijn voor de overgebleven gelovigen om ook maar af te haken óf om u met een klein groepje van getrouwen terug te trekken in een soort burcht waar het vooral gezellig is onder elkaar. Maar het evangelie van vandaag leert ons geen van beide: noch onverschilligheid, noch narcisme. Als Jezus de twaalf erop uit heeft gestuurd om te gaan verkondigen en ze met enthousiaste verhalen terugkomen, zegt Hij: "De oogst is groot maar arbeiders zijn er weinig." Dat is nogal eens begrepen als: er zijn te weinig priesters. Dat zit er wel in, maar eigenlijk wordt er meer mee gezegd. Want wie wat verder luistert, hoort wat die arbeiders moeten gaan doen: vrede brengen en de zwakken helpen. En daar hoeft ge geen priester voor te zijn. Franciscus van Assisi bijvoorbeeld is nooit priester gewijd, maar bracht vrede tussen mensen en welzijn aan de armen. En toen zijn veel geleerdere tijdgenoot Antonius van Padua hem aanbood zijn broeders les te geven in de theologie, antwoordde Franciscus dat het mocht, als die wetenschap maar niet hun spiritualiteit zou doden... Hij had liever broeders met een goed hart dan priesters met een geleerd hoofd.

Om Jezus' werk voort te zetten hoeft ge dus geen priester te zijn, hoezeer we die ook nodig hebben. Maar geloofsverkondiging en geloofsopvoeding is op de eerste plaats een roeping van iedere gedoopte, niet exclusief van een gewijde. Het is ook geen solistenwerk maar het gebeurt best in teamverband, in parochieverband. Want geloven en het Evangelie doorgeven en voorleven houdt ge niet vol op uw eentje: daar hebt ge elkaar bij nodig. Soms om te bevestigen, soms om te corrigeren.

Niet voor niks stuurt Jezus zijn leerlingen er daarom twee aan twee op uit. Zijn advies daarbij is om niks mee te nemen: "Geen beurs, geen reiszak, geen schoeisel...". Ze mochten geen indruk willen maken met geld, kleding of wat ze meedroegen. Niet hun buitenkant, maar hun binnenkant moest mensen overtuigen; niet het uiterlijk maar hun innerlijke bezieling moest hun kracht zijn. Het enige wat ze met zich mee mogen dragen is Godsvertrouwen, liefde voor mensen en gedachten van vrede. Daar zullen wij het de dag van vandaag in onze wereld als Kerk ook mee moeten doen. Niet de vele, grote en mooie

kerkgebouwen maken mensen geloviger, en niet een rugzak vol geleerdheid maken mensen christelijker, maar eerst en vooral onze eigen innerlijke bezieling. Dat we in een halve eeuw afscheid genomen hebben van het cultuurkatholicisme en de salonchristenen moet ons in die zin niet bezorgd of bedroefd maken: aan een mooie façade hebben we niets. Leerlingen mogen niet zozeer tewerk gaan als een militair of een econoom, gericht op strategie of opbrengst: we moeten leren het beste van onszelf te geven en daarna los te laten vanuit een groot vertrouwen. En als dat eerste soms al veel vraagt, dan is dat tweede vaak nog veel moeilijker maar wel nodig. Anders dreigen we de H. Geest enorm voor de voeten te lopen. Amen.

Johan Goris, pastoor